

Got hat die armen gemachet (Q62/S112)

Bůh stvořil chudé kvůli bohatým a bohaté kvůli chudým Půjčujte Bohu, on vám to splatí! Někteří říkají, že věří v Boha, ale nevěří Bohu. Je více, když člověk věří v Boha,, nežli když člověk věří Bohu. Věříme sice člověku, když mu půjčujeme pět šilinků, že je splatí, ale přesto nevěříme v toho člověka. Když tedy člověk věří v Boha, proč nevěří [také] Bohu, že mu splatí, co mu půjčíme skrze jeho chudé? Kdo nechá všeho a vše opustí, dostane zpět stokrát víc. Ale kdo si to stokrát rozmýšlí, ten nedostane nic, poněvadž vše neopustil - on chce mít stokrát odplaceno. Ale náš Pán velebí stokrát ty, kteří vše opouštějí. Kdo vše opustí, stokrát dostane a [také] věčný život. Ale mnozí z lidí vyhledávají a sledují to, co následuje po [takovém] opuštění [všeho]; a ti , kdo [takto] opouštějí [něco], pro [to,aby dostali] to samé; ti neopustili vše, a ničeho se jim nedostane. Kdo hledají něco v Bohu - jako vědění, poznání, zbožnost či cokoli - to ta naleznou, ale Boha nenaleznou, jakkoli získají vědění, chápání, niternost, což vše chválím; ale nezůstane jim to. Když však nehledají, naleznou Boha a vše v něm; a to jim zůstane.

Člověk nemá nic hledat, ani rozumnost, vědění, či niternost a zbožnost, ani spočinutí, leč jen boží vůli. Duše, která se správně spokojí s tím, co jí patří, si nežádá, aby jí Bůh věnoval celé své božství, ani se jí nechce ani v nejmenším těšit - o nic více, než kdyby jí dali komára. Není žádného poznání Boha mimo boží vůli. A v boží vůli je vše; a [to vše] něco znamená, líbí se [to] Bohu a je to dokonalé. Mimo boží vůli je vše ničím, Bohu se [to] nelíbí a je [to] nedokonalé. Nikdo by neměl prosit o nějakou pomíjivou věc. Chce-li o něco prosit, měl by prosit jedině o boží vůli a o nic jiného; pak dostane vše. Když prosí o něco jiného, nedostane nic. V Bohu není než jedno a je to nerozdílné, a kdo dostane něco jiného nežli [ono] jedno, je to [jen] část a ne [to] jedno. "Bůh je jediný", a kdo hledá cokoli více soudí, že Bůh je [mu] ničím, je to část. Buďsi to spočinutí či poznání nebo cokoli jiného nežli boží vůle, je to skrze sebe sama a je to ničím. Ale když hledá pouze boží vůli, cokoli mu z ní bude vnuknuto nebo zjeveno, to přijme jako dar od Boha už se nebude soužit přemítáním, zda je to přirozené nebo z milosti, či odkud to je a jaký je toho způsob - to se ho vůbec nebude dotýkat. Takový stojí v pravdě a bude žít obyčejný křesťanský život a nebude se pít po tom, aby vykonal něco mimořádného. Jediné máme přijmout od Boha, a co bude k tomu přidáno, to vezměme ke svému nejlepšímu užítku. A buď bez obav, že tě to bude vnější či vnitřně svazovat ve tvé odpoutanosti. Učiň vše, abys v sobě vzbudil lásku k Bohu, a to stačí.

Tak některým lidem případně [něco] vytrpět nebo učinit a řeknou si: Kdyby to byla boží vůle, rád bych to učinil nebo vytrpěl. S Pánembohem! Je podivná otázka, když se nemocný ptá, zda je boží vůlí, aby byl nemocný. Určitě je to boží vůle, může si tím být jist - když je nemocný. a tak je tomu i s jinými věcmi. Pro má člověk vše, co na něj dopadne, prostě a čistě přijmout od Boha. Jsou takoví, co Boha chválí a důvěřují mu, když se jim po vnější či vnitřní stránce dobře daří, a tak někteří říkají: Letos mám deset měřic obilí a stejně tolik vína - věřím přede Bohu! Ale já ti pravím: ty důvěřuješ svému obilí a vínu!

Duše je stvořena pro tak veliké a vznešené dobro, že v ničem partikulárním nespočine a neustále pospíchá, aby překonala každý způsob a každý konkrétní projev věčného dobra, jímž je Bůh, pro něhož je stvořena. A k tomu se nedá dospět šturmem - že se [totiž] člověk zařekne toto dělat či nedělat, ale mírně, v důvěřivé pokoře, opuštěním sama sebe i všeho, v čem mám zalíbení; ne že se člověk zatne: toto učiním, ať to stojí, co to stojí. To není dobře, protože to se [stále] drží sama sebe. [Ale také] když na něj dopadne nějaká obtíž a ta ho zneklidní a zarmoutí, není to dobře, poněvadž i zde se drží sama sebe. Když ho velice souží, ať se uteče o radu k Bohu

a pokorně se před ním skloní a v pokojné důvěře od něj přijme vše, co na něj doléhá; takový jedná správně. Vše co se mu dá poradit, nebo čemu se může naučit směřuje k tomuto: aby si člověk poradil sám a neohlížel se na nic, než na Boha; jenom se to dá říci více a vybranějšími slovy.

Ke spořádanému svědomí pomáhá, aby člověk nedbal na různé příhody, a byl tak usebrán, že celou svoji vůli odevzdá Bohu a každou jednotlivou věc pak přijímal od Boha - jako vnější či vnitřní milost. Kdo vidí něco v Bohu, nevidí Boha. Spravedlivý člověk Boha nepotřebuje. Co mám, toho nepotřebuji. Neslouží ničemu, z ničeho si nic nedělá; má Boha, proto ničemu neslouží. Bůh je nad lidmi a Bůh je připraven dát tolik, kolik je člověk [připraven] přijmout. Člověk nepozná, zdali prospívá v dobrém životě, podle toho, že se mnoho postí nebo činí mnoho vnějších skutků. Jistá známka toho, zda prospívá, tu však je: když jsou mu milejší věčné věci a nemilejší pomíjivé.

Kdyby člověk měl sto marek a pro Boha je vydal a postavil klášter, byla by to velká věc. Ale já říkám, že by byla ještě větší věc a lepší, kdyby člověk sám sebou pohrdl a učinil se pro Boha ničím. Člověk má ve všem svém konání obracet svoji vůli k Bohu a mít na mysli jen Boha, a tak vyjít ze sebe, že nebude mít obavu, je-li správné, že mu někdo křivdí. Kdyby malíř myslel přim prvním tahu [štetce dopředu] na všechny [další] tahy, nic by z toho nepošlo. Kdyby se někdo vydal na nějaké místo a přemýšlel, jak učiní první krok, vůbec by nevešel. Proto musí člověk následovat to prvotní a jít pořád dopředu. Tak dojde tam, kam má, a je to správné.